

Bohumír
Đuričko

VĚZEŇSKÁ ZEĎ

VĚZEŇSKÁ ZEĎ

Bohumír Ďuričko

VĚZEŇSKÁ ZEDĚ

Bohumír Ďuričko

Text © 2018, Bohumír Ďuričko

1. vydání © 2019, [E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-263-6 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-264-3 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-265-0 (PDF)

Tvrzení uvedená v elektronické knize jsou pouze na odpovědnost autora, za jejichž obsah nebere nakladatel žádnou odpovědnost. Nakladatel nijak s obsahem textu nemanipuloval. Eknihy neprošla jazykovou korekturou.

Úvodem

Zamřížovaným okénkem samotky Valdické věznice proniká rytmické bubnování dešťových kapek na plechovou střechu přístavku budovy. Tuto nádhernou vesmírnou symfonii ruší vrískající zvuky ventilátorů odvětrání kuchyně. Je ráno 13. listopadu 2009. Brzy asi se změní déšť v tiché sněžení. S rukama složenýma za hlavou ležím na dubových fošnách, zabetonované konstrukce vězeňské postele. V mysli se mi promítá film chaotických vzpomínek na tragický večer v pražském restaurantu Monarch.

Vyšetřovací spis policie ČR

Na chodbě Pankrácké vazební věznice začala příprava na moji eskortu do policejní budovy v Kongresové ulici. Na nohy mi dali klepeta s řetízkiem, kolem pasu utáhli široký kožený opasek tzv. medvěda s masivním kovovým očkem a tím protáhli další řetízek, se kterým mi pevně spoutali ruce. Oblékli mě do neprůstřelné vesty. Velitel eskorty po zuby ozbrojené mě důrazně poučil o mých právech a povinnostech. Nezapomněl připomenout, že jsou oprávněni použít střelné zbraně při mém pokusu o útěk. Přišlo mě to směšné a trapné. Řetězy byly tak utažené, že jsem sotva chodil. Zařezávaly se do kůže a masa, každý krok byl bolestivým utrpením. Přesun trval velmi krátce, charakteristické prostředí podzemních garáží policejní budovy a cesta výtahem do třetího poschodí v mé mysli vyvolalo vzpomínky na místní celu předběžného zadržení. Hnusota ovládla moji duši a tělo. Policejní vyšetřovací spis byl uzavřen a dnes 22. ledna 2009 mě bylo umožněno se s ním seznámit. Zavřeli mě do místnosti, kde místo dveří byla mříž. Uprostřed místnosti stůl a židle. Můj právní zástupce nikde. Za chvíli přinesli spis a oznámili mi, že doktor Červenka má zpoždění.

Když budu potřebovat na WC, mám zmáčknout tlačítko hlásky. Poprvé jsem měl možnost vidět znalecké posudky z oboru soudního lékařství, psychologie a psychiatrie, balistiky. Pitevní protokol obsahoval i velmi autentické fotografie. Studium materiálů a analýzou faktů se ještě více utvrdil můj názor na způsob útoku Václava Kočky mladšího. Napadl mě zákeřně krátkými úponovými údery do obličeje. Život můj a budoucí maminky Lucie byl v přímém ohrožení. Střelba zabránila pokračujícímu útoku. Konečně přišel můj advokát Červenka, stručně jsem mu sdělil má nová zjištění ze spisu a zavolali jsme vyšetřovatele kapitána Hrdličku. Požádali jsme ho o doplnění mé původní výpovědi. „Pane kapitáne, svědkové Martin Vlasta a Václav Kočka starší vypověděli, že Václav Kočka mladší byl profesionálně trénovaný borec v Thai a Kickboxu. Údery byly úponové a svědkyně Fučíková je nemusela vůbec vidět. Podle polohy útočníka a napadeného se jednalo o střelbu v sebeobraně ze vzdálenosti 15 až 25 cm, směrem že zdola nahoru. Vstřely a výstřely na saku nebyly totožné s košilí, tělo se otáčelo za pohybem ruky v úderu. Vůbec jsem nevěděl, že Václav Kočka ml. měl na sobě tmavé sako. Ve svých výpovědích jsem popisoval muže v bílé košili.“

„Pane Ďuričko, jakékoliv doplnění vaší výpovědi bude určitě považováno za nevěrohodné a účelové. Nedoporučuji Vám to.“ Přesvědčoval mě vyšetřovatel Hrdlička. „Co si myslíte vy, pane doktore Červenko?“ „Soud by to opravdu mohl tak posuzovat, už mám s tím své vlastní zkušenosti.“ „A co budeme dělat s těmi nepravdivými znaleckými posudky doktora Kubeje a Sokola?“ „Jak budeme postupovat proti křivým svědectvím Václava Kočky juniora, Šlajera, Hanákové a Martina Vlasty?“ „Myslím si, že tato svědectví vyvrátíme při hlavním líčení soudu.“ „Opravdu tomu věříte, pane doktore?“ „Myslet a věřit je velký rozdíl.“ „Člověk nikdy neví. Pane inženýre, musíme to zkusit, bojovat.“ „Zadáme vypracování oponentních a revizních znaleckých posudků na rozsah vašich zranění po úderech do obličeje a z oborů psychologie a psychiatrie. Musíme najít znalce na DNA a bojová umění.“ „Dobře pane doktore, podepíše tedy policejní spis.“ „Mám ale z toho špatný pocit, že nedělám dobře.“ „Stejně špatný pocit jsem měl, když jsem podepisoval zmanipulované a zavádějící policejní obvinění z vraždy. Pamatuji si dost dobře, pane doktore, jak jste mě tehdy přesvědčoval, že se jedná pouze o formalitu. Říkal jste, že obvinění je platné i bez

mého podpisu. Já to ale vnímám jako můj pasivní souhlas, přitom se ale v mé mysli cítím nevinný. Také si myslím, že čtyři hodiny poskytnutého času, na seznámení se se spisem je velmi málo a něco nám mohlo uniknout. Jsem poprvé vyšetřován policií a nemám s tím žádné zkušenosti. „Pane Ďuričko, nyní si prostuduje spis státní zástupkyně Kadeřábková a ona se rozhodne, zda vás obžaluje z vraždy či ne.“ Když jsem opouštěl policejní budovu v Kongresovce, stále jsem měl pocit, že jsem spis neměl podepisovat a svoji výpověď při policejním výslechu jsem měl změnit a opravit. Už bylo ale pozdě, musím věřit, že Kadeřábková spis prostuduje pozorně a všimne si, že spis neobsahuje to, co dělá zabití vraždou. Chybí subjektivní část zločinu, jeho příprava, motiv a úmysl. Jednoznačně se jednalo o situační konflikt, vyprovokovaný Václavem Kočkou ml. Nacházel jsem se v prostorové pasti. Bez možnosti úhybných manévřů či útěku. V doprovodu družky v sedmém měsíci těhotenství a v nepřátelském prostředí obchodních a rodinných přátel klanu Kočkových. Uvidíme, jaký názor si udělá státní zástupkyně Kadeřábková.

Druhý den ráno jsem se probudil do docela dobré nálady. Přeci jenom existuje naděje na změnu kvalifikace trestného činu vraždy na zabití v afektu či nedbalosti. Možná i na nutnou obranu. Ve své mysli jsem děkoval vyšetřovateli Hrdličkovi, že objednal vypracování znaleckého posudku z balistiky. Na vycházku do ptačích kotců Vazební Pankrácké věznice jsem si sebou vzal sadu barevných kříd. Na zeď z betonových bílých cihel jsem namaloval obrovské barevné srdce. Navždy jsem spojil monogramy J.J. + B.Ď. Byl jsem opravdově zamilovaný. Moje dobrá nálada pokračovala i odpoledne. Podobně jako princ v pohádce O pyšné princezně jsem vymaloval svoji celu. Těšil jsem se na svobodu, moji rodinu a Jaňulinku. Můj pohled byl neustále upřený na železné dveře cely 329, kdy se už konečně otevrou a Bohumírek půjde domů. Otevřely se a v nich blondatý major, vedoucí vazby. „Pane inženýre, vy si asi neuvědomujete, kde jste!“ „Jste ve vězení a tady nám nebudete dělat bordel! Musíme to tady znova vymalovat, samozřejmě na vaše náklady a vy dostanete kázeňský trest za ničení vězeňského majetku.“ Nesměle jsem oponoval. „Pane majore, vždyť je to pěkné, veselé a pozitivní.“ „Nezájem, porušil jste vězeňský řád!“ Vzteky zabouchl katr

a odešel. Pochopil jsem, ve vězení budu vždy pán nikdo, lidský tvor bez práva myslet a tvořit. Asi brzy dostanu nějaké číslo či tajemné heslo. Zítra dostanu svůj první kázeňský trest, a to ještě nejsem pravomocně odsouzený. Dlouhé hodiny sedím na posteli bez duše a těla a pozoruji barevně vymalované stěny cely. Stále zřetelněji vnímám hlas svého Anděla strážného, Františka. „Nebud’ smutný Bohumírku, takový je život.“ To není žádný problém, to je pouze malá potíž. Určitě se ti podaří houbičkou na nádobí ty stěny umýt. Uvidíš, nikdo nic nepozná. Poslechl jsem hlas Boží a dlouho do noci jsem umýval křídovou malbu. Šlo to dolů i se staletou špínou a nápisy všeho druhu, které tady zanechali stíhaní lidé. Jeden nápis jsem si zapamatoval navždy. „Neříkejte mi, jak mám žít, neprosil jsem se o to, abych se narodil.“ Stěny po umytí byly mokré, ale čisté. Prosil jsem všemohoucí Boží inteligenci o zázrak tak, aby stěny cely do rána uschnuly. Ráno, hned po budíčku stal ve dveřích vedoucí vazby, major blondák. V ruce měl připravený kázeňský trest. Marně hledal včerejší den, stěny byly krásně bílé, suché a zářily čistotou. „To není možné, jak se vám to povedlo odstranit!“ Svoje tajemství jsem mu neprozradil, stejně by to nepochopil. Jeho vztek byl nepřehlédnutelný.

Zrudl ve tvářích jako rak. Jeho ego bylo poníženo a připravený kázeňský trest mohl vyhodit. Bylo mě ale jasné, pokud se budu nacházet v tomto prostředí koncentrovaného zla, zoufalství a frustrace, budu neustále vystavován závisti a nenávisti, intrikám a hlouposti. Bubu duševně vydírán, ponižován a lynčován. Musím být na to připravený, nesmím se nechat vyprovokovat. Jinak se z tohoto lidského pekla nikdy nedostanu. Musím naslouchat Božímu slovu a žít život tak, abych se už nikdy nestal otrokem hříchu. Večer jsem virtuálně objal a políbil svoji lásku, usnul jsem bohatýrským spánkem. Mé sny vizualizovaly moji budoucnost. Viděl jsem náš velký bílý dům, syny, vinnou révu, olivy a moře. Dřevěnou rybářskou bárku líně se kolíbijící přivázaná na boji v zálivu. Zlaté sluneční hodiny a velký krb. Vášnivé a něžné milování se svojí ženou. Všechno bylo tak neskutečně živé a nádherné.

Podívejte se také na:

[Řuričkova přítelkyně: Kočka mladší na nás zaútočil](#)

[Přítelkyně Bohumíra Řurička pro Aha!](#)

V poledne mi dozorce přinesl poštu. Mezi dopisy byl i doporučený od Státního zastupitelství v Praze. Zamrazilo mě v zádech a čelo se mi orosilo potem. Aniž bych ho otevřel, věděl jsem, že se domů jen tak nedostanu. Státní zástupkyně Kadeřábková mě na základě křivých svědectví a nepravdivých znaleckých posudků obžalovala z úmyslné vraždy V. Kočky ml. Opsala policejní obvinění i s chybami. Zatočila se mi hlava, můj život ztratil smysl. Dostavil se pocit beznaděje a zoufalství. Pocit prázdna a nikdo blízky v okolí s kým bych se mohl poradit nebo alespoň promluvit. Virtuálně jsem v náruči objímal svoji lásku Janu a dostavily se první nejistoty. Jak dlouhý dostanu trest odnětí svobody, vydrží Jaňulinka na mě čekat. A co ostatní, rodina, přátelé, obchodní partneři. A co Lucie s dcerou Adriennkou. S těžkými myšlenkami a bolestným srdcem jsem pozdě v noci usnul neklidným spánkem. V hlavě chmury a chaos. Celou noc jsem svíral ve své náruči milovanou ženu. Ráno jsem byl celý rozlámaný a dostavily se svalové křeče. Podvědomí mi říkalo, musíš bojovat do poslední minuty zápasu. Bude to dlouhý a náročný boj zájce s medvědem. Nesmíš to nikdy vzdát. V tvém boji za pravdu, spravedlnost a očistu tvého jména budou pokračovat v dospělosti tvoje dcery. Jana tě bude

milovat a podporovat. Bude na tebe věrně čekat. Vaše sny a přání budou naplněny. Musíš intenzivně posilovat svaly, zastavit stárnutí, zakonzervovat se tak, abys byl po propuštění připraven na život s mladou a krásnou ženou svých snů. Budeš ji nosit do konce svého života na rukou.

Byl jsem sám se svými myšlenkami v omezeném a nechutném prostoru cely Pankrácké vazební věznice. Nervozita z nejistoty postihla moji duši a tělo. Chvilí mě byla zima a hned zase teplo. Potřeboval jsem se s někým poradit. Samota je těžká, obzvláště v tomto prostředí koncentrovaného zla. Člověka napadají různé myšlenky. Slabí jedinci si v tomto rozpoložení mohou i ublížit. Komunikace s podvědomím v mých neklidných snech se tu noc významně změnila. Navštívil mě Boží vyslanec, můj Anděl strážný v podobě překrásného sytě modrého motýla. Sedl si ke mně na polštář a tichounce, laskavě se mnou beze slov rozmlouval. „Bohumírku, tvůj život ještě nekončí, čeká tě těžké a náročné období s obrovskými ztrátami vztahů, přátelství a majetku. Bude to tvoje životní zkouška odolnosti proti bezpráví a stresům. Narodil jsi se ve znamení slunce a Venuše a čeká tě ještě mnoho Božích úkolů. Čeká tě velká změna

myšlení, postojů a vztahů. Abychom ti na tvé cestě mohli pomáhat, musíš získat víru v našeho Pána. Pro dnešek začneme tvým krátkým slibem. Opakuj po mě Bohumírku.“ „Navždy budu věrně milovat svoji ženu a stát při ní za všech okolností, respektovat a vážit si ji. V mé pomyslné hierarchii bude vždy stát na prvním místě, před všemi a vším. Jsem si vědom toho, že jenom tak mohu dostat svoji vysněnou věrnou ženu, která se mnou zplodí dva syny. Budu naslouchat Božímu slovu a respektovat ho jako nejvyšší možnou autoritu. Budu komunikovat se svým podvědomím a řídit se svojí intuicí. Věci příští vezmu do svých rukou a budu konat. Trpělivě budu čekat na svůj nezvratný osud štěstí a blahobytu. Tak slibuji.“ Vidíš Bohumírku, jak je to jednoduché si vybrat tu správnou cestu životem. Tvá proměna začala. Dávej na sebe pozor a pamatuj si, Bůh je láska. Tuto Boží sílu nemůže porazit žádné zlo. Tvá víra ve spravedlnost bude naplněna. Hlavně nespěchej, buď rozvážný a vyčekaj správný čas.

Vězeňská realita

Ze vzpomínek na události po tragickém večeru v restaurantu Monarch mě vyrušil podivný rachot z chodby Valdické díry. Do cely samotky vtrhli zcela neznámí dozorci. Začaly důkladné prohlídky úplně všeho, včetně mříží. „Filcung“ je nutnou součástí vězeňského koloritu života. Osobní prohlídka je sice ponižující, ale mě nevadí. Mám své zkušenosti z kontrol na světových letištích. V Jižní Koreji jsem procházel karuselovým rentgenem 3 D. Přijímám to jako nutné zlo pro moji bezpečnost. Ochotně dělám dřepy, vyplazuji jazyk, ukazuji podpaží a chodidla. Dozorci kontrolují i řitní otvor a genitálie, také jsem již poznal vězně s přezdívkou „trezor“, který byl schopný do konečníku a pod šourek schovat mobily, drogy i peníze. Cela samotky po filcungu vypadá jako pobřeží po Tsunami. Neuvěřitelný nepořádek a chaos.

V klidu si své věci uklízím, času mám opravdu dost. Sebrali nám kuřivo, zapalovač, kávu a malý střep zrcátka. Pro sebe nic z toho nepotřebuji. Pro vězně dlouhodobě zvyklé na vězeňský život, nepostradatelná záležitost. Na samotce jsem teprve druhý den. Zavřeli mě společně s mým „koštětem“

Peterem. Je tady ještě vězeň Jirka, alias Pind'a. Zatím se s námi moc nebaví a věnuje se „koňování“. Během hodiny má vše zpátky. Uvařenou kávu si zkoňuje až večer. Naučil jsem se ve vězení být sám sebou a potřebné služby si zajistit za Valdické euro. Mé myšlenky se již nevracely do Vazební věznice Pankrác, ale analyzovaly příčiny a důsledky mého kázeňského trestu.

Na cele 223 zvýšené ostrahy Valdické věznice, kde jsem byl ubytovaný, naprosto drze probíhala komunikace mobilem se svobodným světem. Po odchodu místního „guru“ Martina se to tady totálně zvrhlo. Nebylo to pouze u nás, ale v celé věznici. Martin byl schopen udržet přiměřenou úroveň používání mobilu tak, že dozorcí neměli téměř šanci někoho přistihnout či mobil nalézt. Vězni volali z mobilů už i za bílého dne, kdy byla věznice plná dozorců, vychovatelů a ostatního personálu. Stahovali si porno videa, volali na sexy linky a chatovali internetem. Této zakázané opojné činnosti jsem se nezúčastňoval. Své životní lásce Janě jsem volal jednou denně v půl osmé večer, kdy většina muklů odešla sledovat zprávy. Zůstali vždy dva spoluvězni, kteří posilovali hned za katrem tak, abych měl v případě nouze dost času mobil

umlčet a schovat. „Koště“ Peter měl za úkol mě hlídat a v případě nutnosti odpovědnost převzít na sebe. Má láska Jana odjela s ředitelkou hotelu Axa služebně do Paříže. Bylo mě smutno, mé sexuální napětí bylo maximální a touha po milování po mobilu byla silnější než obava z přistižení. Sexuální odloučení mě doslova spalovalo a ničilo ostražitost. Věděl jsem, že volání do Paříže může být komplikované a zbytečně zdlouhavé. Několik marných pokusů spojení, jako by byl signál něčím rušen. Konečně můj miláček zvedl telefon. Byla sama na hotelovém pokoji, ležela v posteli úplně nahá. „Jaňulinko, tak mi chybíš, Bohumírku a jak ty mě, zrovna myslím na naše krásné milování a má mušlička je celá vlhká. Lásko, můj penis je napumpovaný k prasknutí, uděláme si to po telefonu. Ano, toužím po tobě, líbej mě, jsem tak vzrušená. Posílám své lásce fotografii penisu, tvrdého a stojícího jako maják. Jaňulinka mi posílá foto svých vzrušených ňader a bradavek, foto své rozpálené touhy.

To se už opravdu nedá vydržet. Bohumírku, ten je tak krásný, trochu si ho nasliním a pomalu, jemně a něžně mi ho tam zasun. Ach, všude ho cítím, je tak obrovský. Jaňulinko, spěchej. Penis

mi buď praskne napětím anebo dostanu infarkt. Bohumírku, už jsem skoro hotová, vzrušením nemohu ani mluvit, všechno mi tam vystříkej. Vlna erupce se již nedala zastavit. Semeno se tlačilo ven. Společný orgasmus byl mohutný a dlouhý. „Miláčku můj, to bylo tak skutečné a krásné, že se z toho nemohu vzpamatovat. Děkuji ti Jaňulinko, děkuji ti Bohumírku.“ Musíme to takto dělat častěji, funguje to. Sexuální napětí je pryč. Škoda, že se nemůžeme milovat v on-line prostřednictvím webové kamery. Dveře toalety se nečekaně prudce otevřely. Byl jsem tak překvapený, že jsem stačil pouze mobil vypnout. Důstojník z prevence mě chytil za ruku, ve které jsem svíral mobil. Zařval na mě „policie, dejte mi ten mobil, ne aby vás napadlo se bránit a snažit se mobil hodit do záchodové mísy. Byl jsem v šoku a nebyl jsem schopen ničeho. Mobil mě vyrval z ruky. „Pane Ďuričko, dokončete svoji potřebu, uklidte to tady, my na vás počkáme za katrem.“ Seděl jsem na záchodu cely, zmoklý jako slepice, neschopný cokoliv dělat. Byl jsem zcela paralyzován. Sexuální rozkoš se během vteřiny změnila v duševní trauma. Tělo i mysl ovládl strach z očekávání budoucího. Jsem poprvé trestaný a nemám s tím žádné zkušenosti. Byl jsem zlomený, třes pohltil mé tělo. Bylo mě jasné, že přijdou potíže. Byl jsem

ale i naštvaný a sám sebe jsem litoval. Každý si tady volá, kdy chce, komu chce, vyřizuje si svoje záležitosti a přistihnout musí právě mě, při milování po telefonu s mojí životní láskou. Hlavou se mi honí myšlenka proč. Zásahová jednotka v podstatě byla na mě připravená. Čekala za katrem, až začnu volat. Kde byli spoluvězni placeni za moji ochranu a bezpečnost. Pro mě doposud neznámý důstojník pořídil zápis, mobil i SIM karta byla zabavena. Bylo mi jasné, že oddělení prevence a stížností – OPAS bylo dost dobře informováno o mých pravidelných telefonátech Janě. Pravidelnost jakékoliv činnosti ve vězení je nebezpečná. Nějaká závistivá krysa na naší cele mě udala. Máme mezi sebou bonzáka. Tuším, kdo to asi je. Dvěma spoluvězňům jsem odmítl dál financovat nákupy a jejich potřeby. Pravidelně dobíjet jejich SIM karty. Tak to prostě ve vězení chodí. Nejsou tady žádní přátelé ani morálka. Tady vládnou intriky, podvody, násilí, závist a msta. Nikomu se ve vězení nedá věřit, prodají tě za tabák. Chtíč tady zcela ničí lidské charaktery.

Za slíbení určitých výhod, třeba přemístění do jiné věznice, nebo za benevolenci při návštěvách udělá vězeň – recidivista cokoliv. Udání spoluvězně je to nejmenší. Nejhorší na tom je, že mobil byl

půjčený od Albánců a SIM kartu jsem koupil od někoho na dvoře. Jsem zvědavý, kolik budu muset za zabavený mobil Albáncům zaplatit. Bude to asi drahé. Bylo v něm staženo mnoho porno filmů a informací z internetu. Ztráta telefonních čísel bude asi nenahraditelná. Tato vězeňská romance odsouzeného vraha, sex po mobilu, mě poslalo sem na samotku Valdické díry.

V katru cely 223 zvýšené ostrahy zarachotil klíč. Po průseru s mobilním telefonem nikdo s nikým nemluví. Navzájem se podezříváme s bonzáctví. Dozorci radostně zařval „Pane Ďuričko, půjdete se trochu projít“. Šel jsem v závěsu za ním, aniž bych věděl kam. Očekávání kázeňského trestu způsobilo v mojí mysli apatičnost a odevzdanost. Pohltila mě naprostá lhostejnost. Procházeli jsme dlouhými chodbami věznice. Je to úplný labyrint. Vše zatuchlé, studené a cizí. Tady by se mohl vězeň ztratit navždy. Vyšli jsme na rozlehlé nádvoří, kterému vévodil Kartuziánský kostel s osmicípou hvězdou na kříži kopule zvonice. Na první pohled dlouhá léta neudržovaný. Nad mojí hlavou bylo modré nebe. Zatočila se mi hlava z té náhlé změny prostředí. Vstoupili jsme do přízemní budovy „Pentagonu“. Zavřeli mě do omšelé místnosti

s lavicemi po stranách jako v nějaké čekárně. Zamřížované okno bylo zakryto špinavým žlutým sklolaminátem tak, aby nebylo vidět ven. Tyto prostory určitě pamatují ještě komunistický režim. Z prohlídky čekárny a chaosu myšlenek mě vytrhl úzký sluneční paprsek, který si našel cestu v dírci sklolaminátu. Byl zlatě intenzivní, hřejivý, Boží světlo. Nastavil jsem mu svoji smutnou tvář a moje mysl se napojila na pozitivní energii vesmíru. Myšlenky se z virtuality zhmotňovaly do reality. Naprosto zřetelně jsem viděl svoji lásku Janu. Mohl jsem políbit její smyslné a něžné rty a pohladit její krásné vlasy. Dlouhé minuty jsem si dobíjel ztracenou energii. Byl jsem intenzitou slunečního paprsku zcela oslněn, prostor kolem mě přestal existovat. Vnímal jsem Andělské hlasy, dávající mé mysli víru a naději. Mé srdce se opět naplnilo láskou, touhou a citem. „Pane Ďuričko, tak můžete jít,“ přerušil pozitivní tok energie dozorce. Vstoupili jsme do kanceláře ředitele věznice Kocourka. Za svůj život jsem měl možnost vidět hodně kancelářů. Tato byla ale ze všech nejponuřejší, jako celá věznice Valdice. Atmosféra kanceláře kopírovala povahové vlastnosti svých bývalých uživatelů. Vybavení zastaralé, opotřebované, komunistické. Komunikační technika a kamerové systémy bylo to

jediné, co trochu odpovídalo moderní době. Velkým překvapením pro mě bylo pozvání ke stolu. Všichni tři důstojníci si se mnou podali ruce. Rozhovor zahájil pan ředitel Kocourek. „Pane Ďuričko, mám tady vaše dvě písemné žádosti. V jedné mě žádáte o zajištění vaší bezpečnosti a v druhé zmírnění rozsahu kázeňského trestu, který očekáváte za manipulaci s nepovolenou věcí.“ „Ano pane plukovníku.“ Následoval důrazný monolog ředitele věznice o povinnosti dodržování vnitřního řádu odsouzenými. „Nejste tady žádná celebrita a vaše bezpečnost je zajišťována standardním způsobem.“ „Pane řediteli,“ přerušil jsem tok jeho slov. „Kolik mi dáte času, abych vám mohl situaci v této otázce vysvětlit. Nemůžete znát všechny souvislosti a skutečnosti.“ „Mám pro vás rezervováno asi dvacet minut.“ „Dobře. Mezi vězni je rozšířená informace, že Kočičáci jsou ochotni zaplatit za moji popravu až dvacet milionů korun. Denně je na mě a moji rodinu vyvíjen psychický tlak nebezpečí. Stojí mě to dost peněz a námahy čelit těmto intrikám a výhružkám. Nejvíce je ohrožena moje snoubenka Jana. Pro Kočičáky jsem dosti nebezpečný, dost o nich vím. V závěrečné řeči u soudu jsem jim vyhlásil otevřený boj. Tím jsem se postavil proti ruskojazyčné a Albánské mafii,

proti organizovanému zločinu. Jejich nájemní vrazi nemají žádnou empatii ke svým obětem a svědomí je netrápí. Jsou jako vlci, štvou svoji oběť až do úplného konce. Řídí se svými nepsanými zákony. Jsou chladnokrevní, zákešní, nesmlouvaví, schopní dlouhodobě vyčkávat a potom udeřit. Má rodina a osoby mě blízcí již byly zastrašovány. Mé dospělé dcery se přejmenovaly, přestěhovaly a změnily své telefonní čísla. Moje bývalé ženy přijaly zpátky svá dívčí jména a já jsem souhlasil i s přejmenováním nezletilých dcer. Všichni jsou frustrováni strachem z pomsty Kočkova klanu. Pane řediteli, přílohou dopisu jsem vám poslal moji žádost k Nejvyššímu soudu České republiky. Moje družka Jana spravuje můj majetek a zajišťuje moje potřeby. Milujeme se a plánujeme se vzít, založit rodinu. Mám o ní strach. Je na ní vyvíjen tlak při návštěvách, kontaktují ji známí a příbuzní odsouzených.“ „Pane Ďuričko,“ nyní přerušil moje povídání pan ředitel Kocourek. „Pozorně jsem si přečetl vaše dovolání k Nejvyššímu soudu. Váš tragický příběh je všeobecně známou skutečností. Dobře si uvědomuji vaši složitou situaci.

Obavy o vaši bezpečnost jsou oprávněné a vendeta někoho od Kočkova klanu reálná.

Pokusíme se zajistit určitá opatření, která by mohla zvýšit vaši bezpečnost a ochránit vaši rodinu. Jsem také přesvědčen, že je rozhodně méně závažné zabití člověka v afektu, než plánovaná či nájemní vražda. Přijmutí opatření jistě sám poznáte.“ Do rozhovoru se postupně zapojili i dva důstojníci, sedící s námi u stolu. Byli překvapení mými opatřeními v oblasti prevence uvnitř věznice. Měl jsem dobře zmapovaná bezpečnostní rizika. Bylo rozhodnuto, na vycházky už chodit nebudu. K doktorovi mě budou dozorci vodit individuálně. Osoby blízké budou na návštěvy jezdit s doprovodem. Když se mi podaří ochránit rodinu a moji lásku, přežiji Valdice, to bude pro Kočkův klan velká potupa a ztráta prestiže v podsvětí. Ve vězení jsem již zažil různé rvačky, vyražené zuby, zranění i smrt. Vždy je to strašné, nikdo nic neviděl, neslyšel.

Při eskortě k soudnímu jednání o stanovení výživného pro mé nezletilé dcery, jsem byl umístěn do Věznice Ruzyně. Z nepochopitelných důvodů jsem byl předveden k lékařské kontrole. V zamřížovaném kotci pro divokou zvěř v čekárně se nás tísnilo asi deset odsouzených. Byli tam Vietnamci, Číňani, Rusové a Češi. Nečekaně ke

mně promluvil mladý muž „Jé, pane prezidento, co vy tady děláte?“ „Vy si na mě asi nepamatujete, hrál jsem fotbal za Duklu Příbram.“ Hrnul se ke mně a podával mi ruku. Máte být ve Valdicích. Sledovali jsme kauzu a věřte mi, já a mnoho dalších jsme na vaší straně. Také bychom bránili svoji rodinu. Napadl vás a vaši těhotnou přítelkyni. Já bych toho Kočku zastřelil také.“ Vzadu v kleci se zvedl typický kriminálník. Celý potetovaný, sto dvacet kilogramů tělesné váhy, chybějící zuby. „Tak ty jsi ten Ďuričko, co mi zastřelil mého bratrance Václava. To jsi dělat neměl, vyrůstali jsme spolu.“ Tuto větu jsem již několikrát četl i slyšel, naposledy od herce Suchánka. „Ty musíš chcípnout!“ Přistoupil jsem těsně k němu a velmi důrazně jsem mu do jeho kriminálního ksichtu řekl. „Tak to udělej srabe, tady a hned! Konečně ukončíš štvanici Kočičáků a budeš slavnej. Mě ukončíš trápení a bolest.“ Prskal na mě smradlavou slinou, ale neuhodil. Odstoupil o krok a zmutovaným písklavým hlasem na mě řval. „Dnes tě nezabiju, chcípneš, až to budeš nejméně očekávat.“ To znám, zákeřně zezadu a s bodyguardy za sebou. Dost dobře vím, co umí kluci od Kočičáků, znalí bojových umění Thai a Kickboxu, trénovaní profíky Macháčkem, Soukupem, Kolmanem a dalšími. Tito hoši nemají

k ráně daleko a za peníze udělají cokoliv. Tento bratranec Václava Kočky ml. byl ale holka. Ačkoliv měl hodně svalů, chybělo mu srdce bojovníka. Při odchodu zpátky na celý bratranec Kočky, rudý vzteky kopal a bušil do zařízení věznice. „Já to snad tomu Janovi ani nemohu říct, že jsem měl možnost v čekárně u doktora v zamřížované kleci vykonat pomstu. Ani jsem se o to nepokusil,“ lamentoval neustále. Tentokráte jsem na něho zařval já. „Máš smůlu kryso, sám se o to postarám, aby se to Jan Kočka dozvěděl. Odměna tě jistě nemine. Druhou šanci již nedostaneš.“ Kočkův klan má k dispozici armádu bojovníků, všehoschopných zločinců. Ve vězení je spoustu jedinců, kteří jsou schopni mě za odměnu zabít. Za mnohem menší odměnu, než o které se mezi vězni povídá. Padají částky okolo dvaceti miliónů. Hlavní brzdou těchto mstitelů je strach z doživotního vězení. Kočkův klan, aby si zachoval svoji tvář a postavení v podsvětí, musí vendetu vykonat, tak to vyžadují jejich nepsané zákony. To, že jsem zastřelil Václava v sebeobraně, nikdy nemohou připustit. Smrtí Václava Kočky ml. byla pozice klanu v organizovaném zločinu velmi silně oslabena.

Přesto musím pane řediteli s touto možností počítat, šílená situace. Sebevraždu rozhodně ale nemíním spáchat, takovou radost jim neudělám. U stolu v kanceláři ředitele věznice na chvíli zavládlo ticho. Slyšet bylo pouze vrnění kompresoru ledničky. Určitě tam bude mít pan ředitel dobrou whisky. „Pane Ďuričko, co se týče vaší žádosti o zajištění bezpečnosti, jsem toho názoru, že jsme si situaci vyjasnili“. „Vaší žádosti o zmírnění kázeňského trestu ale vyhovět nemohu“. „Kdybychom u vás udělali výjimku, vězni by se to samozřejmě dozvěděli a okamžitě by si písemně stěžovali na generálním ředitelství vězeňské služby. Připouštím, že návštěvy za bezpečnostní přepážkou v tomto předvánočním období jsou vůči vám nespravedlivým a zbytečně tvrdým kázeňským trestem. Máte staré rodiče, nezletilé dcery a družku. Vím dobře, že je tady hodně odsouzených, kteří žádné návštěvy nemají, a tento kázeňský trest je jim zcela ukradený.

Ředitel věznice Kocourek začal být trochu nervózní. Vymezený čas byl dávno vyčerpán. Rychle se rozloučil a odešel. Všem nám bylo jasné, že oběd byl pro pana ředitele důležitější než nějaký problém odsouzeného vraha. Přenechal mě ve své

kanceláři dvěma důstojníkům, kteří se doposud do diskuse nezapojili. Sympatický důstojník v hodnosti majora stručně znova se mnou projednal obě žádosti. Byl vnímavý, inteligentní, na nic si nehrál a problematice dost dobře rozuměl. Úplný opak ředitele. „Pane Ďuričko, hned zítra projednám s vedoucím oddělení výkonu trestu vaše přemístění do bezpečnostního oddělení či alespoň celý. Pozorně jsem vám naslouchal a je mi jasné proti čemu stojíte vy a vaši blízcí. Mám velmi dobrého přítele na „BIS“.

Zprostředkuji vám s ním tady ve vězení setkání a věřím, že se nám podaří vás přemístit do Věznice Plzeň – Bory. Tím se přeruší veškeré vazby a komunikační kanály. Ochrání to dočasně vás i vaši rodinu. S tou návštěvou za sklem vám ale pomoci nemohu, je to mimo moje kompetence a možnosti. Důstojníci se se mnou rozloučili chlapeckým stisknutím ruky. „Pane Ďuričko, buďte silný a vydržte to, určitě bude líp. Potřebuje to změnu a čas. Byla to první podaná pomocná ruka v tomto prostředí koncentrovaného zla. Dost mi to psychicky pomohlo a pozitivně zvedlo moji náladu. Při cestě zpátky na oddělení zvýšené ostrahy Valdické věznice mě sluníčko svítilo přímo do

tváře. Žít čestně a konat se vyplácí. Musím být trpělivý a hodně opatrný. Jako by mě něžné a hřejivé sluneční paprsky říkaly, ten major to určitě myslel doopravdy. Pro mě to byl další zázrak v mém životě, pomoc poslaná všemohoucím stvořitelem tohoto krásného světa.

Valdická díra

„Pane Ďuričko, k vychovateli“, zařval dozorce od katru do prostoru cely 223. Dvanáct odsouzených se přihrčilo ve svých postelích a sklopilo hlavy. Své stíny svědomí hledali na podlaze rozvrzaných stoletých parket. Tušili jsme všichni, že asi půjde o něco jiného. Takhle z rána se k vychovateli nechodí. Nechali mě dlouho v nejistotě čekat na chodbě před kanceláři vychovatelů. Konečně si pro mě přišel dozorce a předvedl mě před trestnou komisí. Tolik lidí kvůli jednomu kázeňskému trestu, pomyslel jsem si. Komisi vedl vysoký uniformovaný důstojník. Vsedě mě vyzval, abych se představil. „Znáte svůj kód?“ Zeptal se mě major. „Ano, Baxyny“. „Víte, proč jste tady?“ „Ano“. „Ukládám vám kázeňský trest, jako všem odsouzeným, kteří byli přistiženi s mobilem.“ „Tady podepište tento tiskopis“ a vrazil mi ho do ruky. „Pane majore, mobil nebyl můj, volal jsem snoubence na odsouhlasené číslo věznicí. Potřeboval jsem velmi nutně vyřešit problém s insolvenčním řízením na společnost Hotel Axa s.r.o., ve které je má snoubenka Jana jednatelkou. Také jsem potřeboval ze sebe uvolnit sexuální napětí. Stále společně žádáme o povolení návštěv bez zrakové a sluchové

kontroly, o povolení sňatku a založení rodiny. Snažíme se využít každou možnost, která zabraňuje odcizení. Proto jsem využil nabídky si půjčit mobil a zavolat své milované ženě.

Zastupuje mě na základě plných mocí v osobních a podnikatelských záležitostech. Musíme fungovat tak, abychom byli schopni uhradit veškeré výdaje související s procesem, odškodněním pozůstalým a placením výživného mým dvěma nezletilým dcerám. „To mě pane Ďuričko, opravdu nezajímá. Byl jste přistižen s nepovolenou věcí a uložený kázeňský trest spočívá v následujícím. Dvacet dní samoty, příští dvě návštěvy za bezpečnostní přepážkou. Mobilní telefon značky LG a SIM karta propadne státu. Budete přeřazen z druhé do třetí postupové difference, sníží se vám týdenní limit nákupu v kantýně z 600,- Kč na 400,- Kč.“ „Pane majore,“ přerušil jsem jeho výčet bodů kázeňského trestu. „Při vyšetřování tohoto přestupku na oddělení prevence a stížností, mě bylo slíbeno, že se u vás přimluví za zmírnění dopadu kázeňského trestu návštěv za barierou. Nejsem typický zločinec, recidivista. Mám svoji rodinu, rodiče, sourozence, děti a vnoučata. Brzy budou Vánoce“. „Pane Ďuričko, tady nejste žádná privilegovaná osoba ani

celebrita.“ „Dobře, vnímám to ale jako nerovnost v ukládání trestů pro ty, co mají pravidelné návštěvy a pro ty, co žádné nemají. Z tohoto kázeňského trestu mají srandu.“ „Pane Ďuričko, nepoučujte nás tady o našich právech a povinnostech, víme, co si můžeme dovolit.“ Zarazil jsem tuto neplodnou a zbytečnou diskusi, dávno bylo o mém exemplárním potrestání rozhodnuto. Nebudu se dál ponížovat a prosit na kolenou, nerozpláču se. „Kde to mám pane majore podepsat.“ „Tady dole.“ „Co se stane, když to nepodepíšu?“ „Nic, nastoupíte trest.“ Zmocnila se mě naprostá bezmocnost a lhostejnost a podepsal jsem kázeňský trest. „Kdy nastupuji na samotku?“ „Ihned!“ „Vždyť mám za jedenáct dní návštěvu, je tady mnoho potrestaných vězňů, kteří na „díru“ čekají přes měsíc.“ „To není vaše starost pane Ďuričko.“ Je to silnější než já, zmocňuje se mě nenávist. Nemám žádnou možnost, jak bojovat proti tomuto systému umožňující jakoukoliv šikanu. Nedivím se, že slabší jedinci to nevydrží a sáhnou si na život. Vzpomněl jsem si na svého přítele Jiřího Jansu. Často mně vykládal různé příběhy z natáčení. Byl kdysi dávno vyšetřovatelem policie. Stále mi opakoval „ve vazbě a ve vězení změkne i ten nejtvrdší chlap.“ Konečně těmto příběhům rozumím. „Pane majore, máte to, co jste

chtěl, vypadáte spokojeně, mohu již odejít?“ „Ano, pan dozorce vás doprovodí na celu.“ Byl jsem tak otupělý, že jsem si automaticky začal balit své věci. Dozorce mě tiše pozoroval, spolubydlící vězni také. Zmatkoval jsem, opravdu si mám sbalit všechno, „ano všechno“, potvrzuje dozorce. Bylo mi jasné, že na celu 223 se už nikdy nevrátím. Tak to prostě ve vězení chodí. Žádnou nostalgii jsem necítil, ve vězení nejsou žádní přátelé, ale jen „muklové“. Docela jsem byl v nitru duše rád, že tuto celu vrahů a bonzáků opouštím. Drahá a nebezpečná zkušenost. Už se to nesmí nikdy opakovat. „Nikdy neříkej nikdy“ šeptá mi podvědomí. Ne, nesmí mě už nikdo ohrožovat mařením výkonu trestu. Mám dlouhý trest, ve dvou třetinách mohu být propuštěn na podmínku. Právě toto může být cesta Kočičáků, jak mě zničit. Měl jsem možnost poznat již mnoho vězňů, kteří si vysloužili „nášup“. Byli odsouzeni na čtyři roky a jsou tady již čtrnáct. Musím být pozorný a opatrný. Ve vězení existuje dost možností, jak různými intrikami vytypovanou oběť zničit. Uložením kázeňského trestu se kupodivu ulevilo mé duši. Již jsem byl nad věcí. Balení mého vězeňského majetku mi docela trvalo, všichni z toho byli nervózní. Jsem aktivní člověk s tvůrčími schopnostmi a mám podstatně

víc věcí oproti běžným vězňům. Malířské potřeby, knihy, rádio, zásoby potravin a oblečení. Svázal jsem si dva velké rance z dek. Byly těžké, že jsem je neunesl, táhl jsem je po podlaze za sebou. Na spolubydlících vězňích bylo vidět a také cítit, že mi ten průser, ponížení a trest přejí. Závist a chtíč jsou jejich hlavním charakterovým projevem. Většina vězňů nemá skoro nic, měsíčně dostávají sto korun sociální podpory. Tu utratí za tabák, cukr a kávu. Nemají základní hygienické potřeby a na WC si zadek umývají vodou z PET láhví. Všichni ale touží mít vše, co vidí u movitějších odsouzených. Je to velký problém a základní příčinou většiny intrik, podvodů a fyzického násilí. Dost by pomohlo dodržování zásad pravidel Evropského vězeňství v oblasti rozmísťování a umísťování vězňů. Chtíč recidivistů je navždy zakódován v jejich myslích. Co si nepohlídáte, to vám ukradou. Klidně úplně všechno i zamčenou plechovou skříňku. „Kuře,“ vrah mladé dívky, která mu nebyla po vůli, drogově závislý, si už zabral moji postel v palandě dole. Konečně se dočkal mých „luxusních“ molitanových matrací a skříňky na nožkách. V podstatě se se mnou rozloučil pouze zlatník Kole a pracující Roman. Naposled jsem se rozhlédl po cele 223 Valdické věznice vše si uložil do své paměti. Své

dva bágly jsem táhl za sebou po dlažbě chodby neznámo kam. Ve vězení je samozřejmostí, že vám nikdo nepomůže. Měl jsem štěstí, samotky byly na stejném patře a žádné schodiště jsem překonávat nemusel. Svě rance jsem odvlékl do jakéhosi příručního skladu. Byl vybaven uzamykatelnými skříňkami, prohlížečím stolem a dřevěným roštěm. „Vysvlečte se do naha,“ zařval na mě dozorce. Tato věta je tu tak častá, že ji vnímám již schématicky. V klidu se vysvleču do naha, udělám dřepy. Vystrčím na dozorce provokativně svoji prdel a ukážu gule. Jako obvykle nic nepašuji. Ze svých věcí jsem si mohl sebou na samotku vzít pouze základní hygienu, psací potřeby, několik obálek a dopisních papírů. Dostal jsem docela příjemnou, červenou teplákovou soupravu, tričko, trenýrky a ponožky. S jednou malou igelitkou mě odvedli do kobky č. 114. K mému překvapení tam již byl dříve ubytovaný vězeň Jirka, alias Pinda, na první pohled zkušený recidivista. Dozorci dali na naši kobku ještě potrestaného Petera, který měl za úkol od Valtických bossů převzít vlastnictví LG mobilu na sebe. Byl to takový malý černý cikán, který neuměl psát ani číst. Celý den se bavil tím, že měl na uších sluchátka a poslouchal rádio. Vždy jsme mu ho na cele 223 rádi půjčili, alespoň neotravoval.

Měl za úkol celou uklízet, prát spoluvězněm prádlo a připravovat teplou vodu ke koupeli na WC. Potom vše vytrít a uklidit. Za to dostal kávu, cukr, tabák. Bylo mu 24 roků a dostal sedmnáctiletý trest. V alkoholické opilosti 4,2 promile zavraždil starší ženu, vykonal na ni soulož svoji zvrhlou sexuální potřebu a okradl ji o sto padesát korun. Tento človíček, parazit, vězeňská krysa umí dobře počítat. Tento lidský červ, který nemá nic a nikoho, se vloudí do přízně vězeňských bossů a elity. Bere na sebe kázeňské tresty, především za používání nepovolených věcí, a hlavně poskytuje svou moč drogově závislým vězňům. Ti ji nosí u sebe v igelitových pytlících a při případné kontrole moči na přítomnost zakázaných látek tu svou nahradí za Peterovu. Je to dobře fungující a promyšlený systém. Drogově závislí tak úředně neberou drogy, a přitom jsou každý týden zfetováni, obzvláště po sobotních návštěvách. Epileptici dostávají léky, ačkoliv tuto nemoc znají pouze z vyprávění. Každý se snaží získat nějaké léky od doktora, je to dobře směřitelné zboží za cokoliv. Vězni jsou neuvěřitelně vynalézaví zločinci, své potřeby uspokojí za každou cenu. Sexuální napětí řeší dočasnou homosexualitou nebo sexuálním násilím. Ačkoliv jsem cikánkovi Peterovi zaplatil deset tisíc korun za to, že vzal

na sebe vlastnictví mobilu a on dodržel smluvní podmínky, byli jsme potrestáni oba. Za odvalu jsem mu ještě daroval nerez ešus a rádio. Problém je v tom, že jemu trest nevadí a ještě vydělal. Mě to ale zasáhlo velmi citelně. Peter většinu času na díře prospí, přesto vnímám jeho přítomnost, musím si dát na něho pozor. Tito muklové, vězeňské krysy jsou ve své hlouposti a jednoduchosti velmi nebezpeční. Způsobují obrovské problémy a potíže mezi vězni. Roznášejí polopravdy a zkreslené informace. Mnoho fyzického násilí způsobují právě svojí činností oni. Opravdu to značení „krysa“ jim patří.

Na samotce Valdické díry jsme tedy byli tři. K mému překvapení mi Pinda nabídl spodní lůžko palandy. Vše tady je velmi primitivní a ošuntělé. Malé zamřížované okénko, veškeré vybavení cely zabetonované do podlahy, kompaktní nerez WC bez prkénka. Všude dvojité mříže. Budíček je o půl páté ráno. Odevzdáme matrace široké asi dva centimetry a deky. Dostaneme zpátky tepláky a tričko a skromnou snídani. Pinda a Peter dospávají potom noc a já mám klid na psaní dopisů a této knihy. Malují si skici svých příštích obrazů. V půl osmé je vycházka. Vězni v trestu

nechodí na vězeňský dvůr, ale do speciálního prostoru, zamřížovaného ze všech stran. Trochu připomínají velké ptačí komorové klece. Modré nebe nad našimi hlavami je lastrované kovovým pletivem. Na tyto potupné a nesmyslné vycházky jsem chodil jenom proto, abych se dozvěděl, co je na barácích nového. Kotce přímo sousedí s čekárnou zdravotního střediska. Je to místo, kde se scházejí vězni ze všech baráků k poradám, ale i k vyřizování účtů. Z okna čekárny se vždy hrne tok informací a novinek. Z falešné solidárnosti nám házejí kuřivo a porno časopisy. Pro tajnou poštu pečlivě zalepené lepící páskou „motáky“. Tak se dozvídám, že Bendíka přestěhovali na jiný barák a ztratil vůdcovské postavení ve zvýšené ostraze. Tímto opatřením věznice se mi zhroutila drahá a těžce vybudovaná ochranka. Předplatil jsem si ji na celý rok, mohu odepsat navždy dvě stě tisíc korun. Další pro mě důležitá zkušenost, ve vězení už nesmím nic dlouhodobě plánovat. Změny přicházejí neohlášeně a zcela náhle. Nevím, jak dlouho ještě budu Valdickým vězněm, přesto se mě zmocnil neklid a obavy o moji bezpečnost. Hlavně o bezpečnost mojí milované družky Jany. Příbuzní a známí Bendíka využili služeb Hotelu Axa a měli na ni kontakt. Musím

vše vybudovat znova na pevnějších základech. Úzkostlivě si chránit své soukromí. Dávat pozor na krádeže adres a fotografií. Vše je tady v tomto prostředí lehce zneužitelné. Už nesmím věřit ani bossům Valdického dvora, kde se vše v podstatě projednávalo a dohodlo. Musím přejít na vyšší stupeň ochrany a bezpečnosti. Veškerou svoji činnost převést do maximálního utajení. Musím zničit veškeré existující vazby a komunikační kanály. Nebudu chodit na vycházky ani na žádné aktivity. Budu se vyhýbat nebezpečným místům Valdické věznice. Nesmím chodit na Bohoslužby do místní kaple ani do ordinace lékaře. Vycházka končí v půl deváté. V hlavě mám totální chaos. Odpočívám na tvrdém kázeňském lůžku, pod hlavou složený ručník. Blíží se návštěva za bezpečností přepážkou, opravdový trest pro mě. Budu se dívat na svoji milovanou družku, pohledem se mazlit s jejími prsy a bradavkami a nemoci se ji ani dotknout. Jsem na Janě sexuálně závislý, dobře to vím. V podstatě žiju od návštěvy k návštěvě. Doposud jsme mohli každou návštěvu využít k vybití sexuálního napětí, k uspokojení naší touhy. Jana si nenápadně sundala kalhotky a jako by nic se mi posadila na klín. Při vášnivém líbání si ho zasunula do své smyslné a vlhké mušličky. Můj penis napumpovaný

k prasknutí se tam skoro nemohl vejít. Věrnost v odloučení byla na obou znát.

Společný orgasmus byl nezadržitelný. Měli jsme co dělat, aby si toho okolí nevšimlo. Vždy se u tohoto tajného milování oba dva trochu stydíme, nejsme žádní exhibicionisti. Milujeme se, toužíme po spojení. Je to krátké spojení duše a těla, které v odloučení drží náš vztah doposud nad vodou. Připadáme si přitom jako nějací školáci. Všimli jsme si, že této možnosti využívají i jiní sexuální partneři. Rozhodně nejsme sami. Ach jo, dvakrát za sklem, to budou opravdová muka. Oba dva jsme požádali ředitele věznice o povolení se alespoň přivítat, obejmout a políbit. První návštěva bude 21. listopadu 2009.

Na samotce Valdické díry je zakázán denní tisk, časopisy, nesmí se kouřit, vařit čaj ani kávu. Žádná sportovní či zájmová aktivita. Žádné rádio ani hodina sledování TV. Osvětlení cely se nedá vypnout. Neuklízí se, prostě bojové podmínky. Teplá voda dvakrát týdně. Vše je tady deprimující, a hlavně velká nuda. Stále jsme na tom líp než bezdomovci. Máme střechu nad hlavou, dostaneme najíst a napít a je tady docela teplo. Jsem typ muže pro přežití za jakékoliv situace a podmínek. Byla

sobota, návštěvní den. Ve vedlejší kobce bylo veselo, fetovalo se celou noc. Mára, Robert, Ejč, drogově závislí vězni celou noc vyřvávali z okénka samotky a pořád něco koňovali. Kolem trubky topení se dalo cokoli propašovat mezi sousedními celami. Pinda si také přivodil malý rauš. Mě drogy nikdy nezajímaly. Nabídku k ochutnávce jsem důrazně odmítl. Svojí první zkušenost se zdrogovanými vězni jsem poznal hned ráno druhý den. Přišel čas vycházky a dozorcí nás vypustili z kobek samotky na společnou chodbu. Byl jsem chvíli nepozorný, a ještě zfetovaný Robert mě při míjení udeřil do hlavy a soláru tak, aby to nikdo neviděl. Údery nebyly silné a nijak moc nebolely. Děkuji Pánu Bohu za to, že jsem se nenechal vyprovokovat k odvetě. Musím si dávat větší pozor na tyto provokace. Je tady mnoho vězňů, kteří neudrželi nervy na uzdě a byla z toho rvačka, končící vyraženými zuby, zlomeninami, tržnými ranami, bezvědomím i zabitím. Za svůj pobyt ve vězení jsem toho viděl dost, zabodnutý šroubovák v hlavě a vězeň kupodivu přežil. Mé přání je vrátit se domů co nejdříve. O žádný pevný termín výstupu nestojím a o nášup už vůbec ne. Věřím, že mě soud pustí na podmínku na první termín. Jsem prvotrestanec a mám rodinné zázemí. Přiznaný

předčasný důchod mě slušně uživí. Pro dvě třetiny odsouzených se vězení stalo domovem. Recidivita je neuvěřitelně vysoká. Kolem mě jsou vězni, kteří doposud nepoznali pracovní návyky a moře viděli jen na obrázku. Je jim čtyřicet roků a mají odsezeno více jak dvacet let. Když soud nepustí na podmínku mě, koho by potom pouštěl. Jsem tady zcela zbytečně a dostatečně dlouho. Dle psychologických posudků nejsem nebezpečný člověk. Stále sám se sebe se ptám, jak jsem se mohl jako poprvé trestaný člověk ze slušné a zabezpečené rodiny dostat mezi lidskou zvěř, bestie bez empatií a svědomí, recidivisty a zločince všeho schopné. Někde na GŘ VS se stala chyba. Asi se už nikdy nedozvím, kdo a co za tím stálo. Dnes je situace naprosto opačná. Pro moji bezpečnost dělají maximum. Skoro už nepřijdu se všehoschopnými vězni do kontaktu. Spoluvězni na oddělení jsou zavření za nenásilné trestné činy a mají své vězeňské zaměstnání. K soudu jsem eskortován za nejprísrnějších bezpečnostních opatření. Eskorty jsou speciální a ozbrojený doprovod mě doprovází na každém kroku. Na díře to byla provokace Roberta, který si mě v rauši spletl s někým jiným. Příště to ale může být nabroušený nůž, šroubovák a sedlářské sídlo. Jednou rukou ti podají na pozdrav a druhou

nečekaně zaútočí. Po návratu z vycházky jsem byl dost rozhozený. Na svém tvrdém lůžku z dřevěných fošen jsem přemýšlel o tom, co musím udělat, aby se útok na mě nemohl opakovat. Při večerní kontrole samotek jsem o mém napadení informoval dozorce „Žvýkačku“. Vysmál se mi a doporučil mi návštěvu u psychiatra. Vzal si mě trochu bokem, aby to nikdo neslyšel a mezi čtyřma očima mi řekl, že když takto budu pokračovat, velmi rychle se dostanu na chvost Valdické hierarchie. Ve vězení nemá stěžovatele nikdo rád, to jsem rychle pochopil a zařídil se podle toho. Ve vězení uspěje ten, kdo není vidět ani slyšet. Ten, o kom se nemluví a nic se s ním neřeší. Další praktická zkušenost, věřit se nesmí vězňům, dozorcům ani personálu věznice. Utvrdilo mě to v mých pocitech, že někteří bachaři jsou propojeni s vězni a vzájemně mezi sebou obchodují. Některí vězni a bossové si mohou dovolit cokoli, nikdo jim nic neřekne, nikdo je nepotrestá. Vykazovat činnost a výsledky vyžaduje občas někoho exemplárně načapat a potrestat. Většinou to odnesou ti slušní a nezkorumpovaní vězni, milující své ženy a rodiny. Někdy člověk neví, zda se má smát či plakat. Vězení je prostředí, kde i ten nejtvrďší chlap uroní potají slzu. Prožívá si absolutní bezmocnost, zoufalství

a frustraci osobnosti. Nic tady ve vězení nemá logiku.

Oběd na díře se podává od 10,30 – 11,00 hodin. Kolem čtrnácté odpoledne přináší vychovatel poštu. Večeře do ešusů dostaneme v 15,30 hod. Na spaní je ještě příliš brzy. Trochu posiluji. Píšu dopisy a učím se anglická slovíčka.

Naše vězeňská krysa, když nespí, chodí sem a tam. Pět kroků k oknu a zpátky ke katru. Vždy musí projít kolem mě, docela je to na bednu, ruší to. Pinda řeší, co bude kouřit, kdo mu pošle a uvaří kafe, večerní sčíták je v devatenáct hodin. A v 19,30 hod. večerka. Vysvlečeme se do spodního prádla, tepláky pověsíme na věšák, zpátky do cely si vezmeme matrace. Večer věnujeme koňování kávy a kuřiva z protějščího baráku. V rámci falešné solidarity nám občas pošlou i něco na zub. Dlouho do noci kecáme nesmysly. Pinda mě dnes naučil vyrobit si šíp a nitě, potřebné ke koňování. „Nikdy nevíš Beny, kdy to budeš potřebovat. Šíp se gumičkou vystřelí na dvůr. Z protějščího baráku vězni na ležící šíp na zemi vidí. Vystřelí svůj šíp a překříží nitě. Spojení se někdy na poprvé nepodaří a vystřelení šípů se musí opakovat. Jakmile se

nitě správně překříží, na nit se napojí rezná nit a koňování může začít. Šíp jsem vyrobil z dopisních papírů a nitě z ručníku. Koňovat se dá na velké vzdálenosti do všech směrů a boků. Malými otvory speciálních okenních mříží – „piškotů“ vařená káva v PVC sáčkích lehce proteče. Aby se koňování a posílání draků zabránilo, musely by se okna zazdít. Vězni by si stejně našli jiné dopravní a přepravní možnosti. Diskuse při kávě a cigaretě dostává důvěrnější charakter. Pinda mi povídá o svých dlouholetých zkušenostech z vězeňského života. „Víš Beny, každá věznice má své výhody a nevýhody. Otázkou je, co potřebuješ a hledáš ty. Valdice je stát ve státě, kterému vládnou bossové. Dozorci tu jsou tak akorát na odemykání a zamykání katrů, jsou to v podstatě vězeňští boyové. Zkušený kriminálník tu nalezne a dostane úplně vše. Umí v tom chodit a žije si tu královsky. Věznice disponuje vším, co by si venku musel draze kupovat. Všude má své známé, ve skladu, v kuchyni. „Dobří holubi se vracejí“.

Chudák prvotrestanec a majetný vězeň, vše si musí zaplatit. Ten, kdo nic nemá, musí nabízet své služby. Mladí musejí kouřit ptáky a nastavovat prdele, staří musí uklízet a dělat košťata. Tak to tady chodí. Ty si Beny zvol třetí cestu. Nic a nikoho nepotřebuješ, buď sám sebou. Jediné, co musíš udělat, zajistit

si, po skončení kázeňského trestu bezpečnost.“ Kontury diskuse se jako vždycky pomalu dostávaly k zajištění mé ochrany. Na tyto otázky jsem už trochu alergický a raději nechávám Pindů dál povídat. On přeci neví, že mám již vše trochu jinak zařízeno a pro bezpečnost moji a mé rodiny je nejdůležitější mé přemístění do jiné věznice. Nastane přerušení všech vazeb a komunikací. Od té doby, co Bendík byl přemístěn na jiný barák, začaly různé skupiny vězňů mezi sebou soupeřit, kdo bude mít možnost si přivydělat nějaké peníze. Pinda samozřejmě také musí do nějaké patřit. K ničemu se nemám, a tak zvyšuje psychologický tlak. Jen tak mimochodem se zeptá. „Beny, co budeš dělat, když se něco zlého přihodí tvé rodině nebo té krásné blondaté holce, co ti jezdí na návštěvy?“ „Pindo, mě už tato psychologická hra nebaví. Je to stále stejné. Každý den mě někdo informuje o hrozícím nebezpečí. Jednou to jsou Kočkovi vyslanci pomsty, kteří už jsou ubytováni na jiném baráku, podruhé otrávené potraviny, jedy. Všichni mluví o vypsané odměně 20 mil. korun za moji hlavu. Ačkoliv jsou to zkušení zločinci všehoschopní, nevědí, že tak naivní Kočičáci nejsou. Ve vězení se fámy lehce stávají pravdou. Odsouzenci si ve svých zvrhlých myšlenkách představují, jak by si vyplacení odměny

užívali. Zapomínají, že za těmito najatými vrahy vždycky stojí profesionál, který je popraví. Ten, kdo ublíží mě, nebo mojí rodině nedostane nic a bude uklizen.“ „Myslíš Beny?“ „Jsem o tom přesvědčen.“ „Víš, co Pindo, necháme této diskuse. Já to vnímám tak, že tady ukázaná platí a na nějaké sliby, se moc nedává. Většina vězňů kolem mě se řídí pravidlem „do ruky, která tě živí, se nekouše“. Tak to zatím zůstane. Když si chceš Pindo vydělat nějakou korunu, promluvme si o Jardovi Horvátovi. Dostal již ode mě sto padesát tisíc korun. Stále mi slibuje zajistit důkazy o profesionálním výcviku bojových umění Thai a Kickboxu u Václava Kočky ml. Všichni to vědí, že bojoval v ringu, ale já pro jednání Nejvyššího soudu potřebuji nezpochybnitelné důkazy. Jarda má stále výmluvy a začal se mi vyhýbat.“ „Beny, zapomeň na materiály, Horvát tě prostě podělal.“ Zjistil, co potřebuješ a zneužil toho. Peníze ani materiály už neuvidíš. Ve vězení to prostě tak chodí. Moc dobře ví, že ho ani nepoženeš k odpovědnosti. Beny, každá zkušenost něco stojí. Už ale konečně vím, odkud vzali peníze na mobily, oblečení a drogy. Beny, ve vězení nesmíš žádné služby platit dopředu. Přijdeš o peníze a nedostaneš nic. Ve svobodném světě se můžeš alespoň bránit trestním podáním a soudy. Tady nemůžeš nic.

Zapomeň na to a žij dál.“ „Pindo, děkuji ti za tyto rady. Škoda, že jsme se nepotkali dřív. Až budu zpátky na baráku, pošlu ti karton Amerik. Na oplátku ti i já prozradím jednu tajnost tajnou.

„Tajemství myšlenky“

Jednou jsem byl na lovu bažantů v Chrášťovicích. Pobyť v přírodě byl pro mě důležitým ozdravným procesem v mém hektickém životě. Procházka na čerstvém vzduchu, lovecká atmosféra, diskuse s myslivci a moje dobře aportující fena Německého ohaře Lesy mě vždy přivedla na jiné myšlenky. Zbavila mě každodenních starostí s podnikáním. Po zahájení honu mysliveckým hospodářem Pepíkem Kovaříkem jsme vytvořili širokou rojnici s obsazenými křídly a bažanty i zajíce jsme vytlačovali od kravína směrem k rybníku „na Malduchách.“ Nikdy nemám problémy s trávením a se stolicí. Najednou mě popadly takové bolesti břicha, že jsem musel vyhledat skrýš a udělat svoji velkou potřebu. Našel jsem si krásné místo pod starým vysokým dubem. Byly tam dva kameny vedle sebe, dokonalá venkovní latrina. Odložil jsem si těžký hubertus, mojí oblíbenou brokovnici „Benelli“ položil opatrně na něj. Vnímál jsem nádheru podzimní krajiny tohoto kousíčku Jižních Čech. Větrík si pohrával se zbytky listů na větvích mohutného dubu. Vzdáleně jsem vnímal hluk honu a křik vystrašené sojky. Náhle přišla změna, rychlé výstřely z brokovnic a vzrušené výkřiky myslivců

dávaly tušit, že se něco děje. Lovečtí psi vytlačili z rákosí u rybníka mohutného lyšáka. Pádil si to do kopce ke kravínu, přímo k mému dubu. Střelci minuli svůj cíl a rychle přebili své brokovnice náboji na divoká prasata. Breneky a S-bally mě prolítávaly nad hlavou. V tom se stalo něco zcela neočekávaného. Přede mnou se rozrazilo houští a v něm statný lyšák. Stál nehybně a díval se na mě. Překvapením se na chvíli zarazil. Využil jsem jeho zaváhání, natáhl se po brokovnici a vystřelil po něm hozenou ránu vpolosedě. Odskakující lyšák udělal přemet a zůstal v ohni. Nikdy jsem tak velkého a dobře přebarveného lyšáka neviděl. Dostavila se lovecká nervozita, prolínající se radostí, pýchou a očekáváním, co řeknou ostatní myslivci. S nahou a nevytřenou zadnicí jsem děkoval Bohyni lovu Dianě a patronovi Hubertovi za krásný a úspěšný lov. Za nějakou dobu dorazili schvácení myslivci, nevěřícně koukali na lyšáka a říkali mi „Bohumíre, ty máš neuvěřitelné štěstí.“ „Páni myslivci, asi to bude tím, že věřím v Pána Boha a před lovem vždy požádám o jeho pomoc. Je to tajemství myšlenky.“ Ty bolesti břicha a výběr místa venkovní latríny nebyla žádná náhoda. Také jste ho mohli trefit vy. O tom, že mi lítaly kulky nad hlavou, jsem raději

pomlčel. Oslava krále lovu v místní hospodě trvala až do rána.

Když to tak Pindo vezmeš, ten kázeňský trest tady na díře se dá docela dobře vydržet. Dozorci nám při filcungu vše nepovolené sice seberou, ale večer opět máme čerstvou kávu, cigarety i jídlo. Nekonečný příběh. Naučil jsem se od tebe koňovat, rychle nám to uteče. Tobě končí v sobotu trest a mě čeká 28. listopadu 2009 první návštěva za bezpečnostní přepážkou.

Návštěva za plexisklem

Celou noc jsem přemýšlel o tom, jak asi bude probíhat návštěva za sklem. Přijede za mnou moje Jana a ředitelka Hotelu Axa. Snad mi dozorci povolí alespoň se přivítat, políbit a obejmout. Půl hodiny před návštěvou mě bylo povoleno se převléct z tepláků do sintrů. Absolvoval jsem důkladnou osobní prohlídku s několika dřepy. Nebyl jsem sám, podobně bylo připravováno několik dalších potrestaných vězňů. Bylo úžasné je poslouchat, kdo co při návštěvě dostane a jak to propašuje na barák. K tomuto jsou vybráni vězni – pošťáci. Ve svém žaludku a konečníku přenesou cokoliv. Jejich odměna se pohybuje od deseti do dvaceti procent. Podle obtížnosti a vzdálenosti. Také jsem občas využil těchto služeb. Po odchodu do civilu guru Martina i tady vznikl chaos a peníze se nenávratně ztrácely v podělávkách. Výmluvy pošťáků byly vždy stejné. Dozorci jim peníze sebrali při důkladné osobní prohlídce. Samozřejmě to byla lež. Peníze odevzdávali Valdickým bossům. Tak jsem postupně přišel o dvacet tisíc a už dávno tuto možnost nevyužívám. U vchodu do návštěvních místností mě s úšklebkem vítala sociální pracovnice. „Pane Ďuričko, dnes máte